

Sygn. akt I NKRS 85/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania A. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 14 kwietnia 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 769,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w całości i przekazuje sprawę
Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

I.

I.1. A. P. (dalej również: Skarżąca) wniosła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (dalej również: Rada albo KRS) nr [...] z 14 kwietnia 2021 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym

w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 769. Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS) poprzez:

- a) brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS;
- b) faktyczne pominięcie wszystkich kryteriów oceny kandydatów, o jakich mowa w powołanym w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały art. 35 ust. 2 u.KRS;
- c) sprzeczność uzasadnienia zaskarżonej uchwały ze stanem faktycznym, polegającą na tym, że w czasie posiedzenia KRS 14 kwietnia 2021 r. rzeczywiście nie dokonano wnikliwej i pogłębionej analizy całej zgromadzonej w sprawie dokumentacji i uznano, że uchybienia Skarżącej stwierdzone przez sędziego wizytatora zdecydowały, iż nie spełnia ona kryteriów wyboru w najwyższym stopniu uzasadniających przedstawienie jej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Prezydent RP) do powołania na tak wysokie w hierarchii sądownictwa powszechnego stanowisko, jakim jest urząd sędziego sądu apelacyjnego, podczas gdy z protokołu posiedzenia zespołu członków KRS (dalej: Zespół) z 12 kwietnia 2021 r. i zapisu internetowego z przebiegu posiedzenia KRS z 14 kwietnia 2021 r. wynika, że odwołująca się posiada odpowiednią wiedzę prawniczą, wszechstronne doświadczenie zawodowe, stosowny staż zawodowy, a jej praca i kwalifikacje zostały bardzo pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora, w związku z czym daje ona gwarancję prawidłowego wykonywania zawodu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego oraz, że nikt z członków KRS obecnych na posiedzeniu nie podniósł merytorycznych zastrzeżeń do oceny pracy Skarżącej;
- d) stopień ogólności uzasadnienia zaskarżonej uchwały polegający na stwierdzeniu, że uchybienia Skarżącej stwierdzone przez sędziego wizytatora zdecydowały, iż nie spełnia ona kryteriów wyboru uzasadniających przedstawienie jej Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego - brak wskazania: jakich konkretnie uchybień dopuściła się Skarżąca w swojej pracy oraz czy uchybienia te były na tyle istotne na tle jej 25-letniej pracy zawodowej, aby zadecydowały, że Skarżąca nie spełnia kryteriów do zajmowania stanowiska sędziego sądu apelacyjnego, pomimo że sędzia wizytator uznała, iż nie wpływają one na bardzo dobrą ocenę jej pracy;

e) skoncentrowanie się w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyłącznie na powyższych uchybieniach i uznanie, że Skarżąca nie spełnia kryteriów wyboru uzasadniających przedstawienie jej Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego przy całkowitym pominięciu pozostałych kryteriów, podczas gdy żadne z kryteriów oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie nie ma charakteru decydującego i o prawidłowości oceny zgłoszonej kandydatury winna decydować jedynie kompleksowa ocena, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich kryteriów, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca.

Uzasadniając zarzut podjęcia uchwały wbrew treści art. 33 ust. 1 u.KRS, tj. bez wszechstronnego rozważenia sprawy Skarżąca podniosła, że Rada w ogóle nie wzięła pod uwagę:

1. 25-letniego doświadczenia Skarżącej w orzekaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w sądzie rejonowym, okręgowym i apelacyjnym w I i II instancji;
2. niemal 2-letniej stałej delegacji Skarżącej do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...], która zakończyła się z upływem okresu delegowania i na to miejsce nie skierowano innej osoby;
3. bardzo wysokich kwalifikacji Skarżącej, która w zakresie swojej specjalizacji ukończyła 3 studia podyplomowe z wynikiem bardzo dobrym;
4. doskonałych wyników statystycznych Skarżącej przez ponad 25 lat:
 1. 100%-owej terminowości sporządzania uzasadnień;
 2. bardzo wysokiej stabilności orzecznictwa;
 3. ponadprzeciętnej szybkości postępowania;
 4. utrzymującej się na stałym poziomie jednej z najwyższych ilości zakończonych spraw;
 5. znikomej ilości spraw odroczonej;
5. celującej oceny pracy Skarżącej przez wizytatora, według którego „na szczególne podkreślenie zasługują wyniki ilościowe opiniowanej, wzorowa terminowość sporządzania uzasadnień, bardzo dobra stabilność orzecznictwa, wysoki poziom merytoryczny uzasadnień, a także doświadczenie zawodowe nabyte zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji, w tym w Sądzie Apelacyjnym w [...]”;

6. pozytywnej opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...];
7. rekomendacji Zespołu, którzy po „szczegółowym omówieniu kandydatury” Skarżącej oddali 3 głosy za przyjęciem oceny, że „daje ona gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie oczekiwanym od osób zajmujących stanowisko sędziego sądu okręgowego”.

Zdaniem Skarżącej powyższe okoliczności zostały całkowicie zmarginalizowane przez Sędziego referenta podczas posiedzenia KRS 14 kwietnia 2021 r., który położył główny nacisk na negatywny odbiór orzekania w jednym pionie orzeczniczym przez cały okres pracy zawodowej i na aktywne członkostwo Skarżącej w Stowarzyszeniu Sędziów [...]. Skarżąca wskazała też, że podczas posiedzenia Rady nie analizowano w ogóle dwóch drobnych uchybień, dostrzeżonych przez sędziego wizytatora, z czego - według Skarżącej - wynika, że uchybienia te nie były przyczyną nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w [...]. Skarżąca stwierdziła też, że nie podzielała stanowiska co do słuszności wspomnianych uchybień, jednak nie wniosła do nich zastrzeżeń ze względu na opinię sędziego wizytatora, iż uchybienia te nie mogą wpłynąć zasadniczo na ocenę pracy opiniowanej. A. P. podniosła, że stanowisko Rady, iż drobne uchybienia dyskwalifikują sędziego przy ubieganiu się o wyższe stanowisko sędziowskie jest nie do zaakceptowania, gdyż nie ma sędziów, którym nie można zarzucić żadnych uchybień. Stwierdziła też, że z przebiegu posiedzeń KRS wynika, iż wielu kandydatów przedstawianych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wyższe stanowisko sędziowskie ma jednoznacznie negatywną opinię wizytatora i kolegium właściwego sądu, bardzo słabe wyniki statystyczne i znikome doświadczenie zawodowe.

1.2. W odpowiedzi na powyższe odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu Rada stwierdziła, że w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych i nie naruszono przepisów prawa materialnego, a Skarżąca nie wykazała, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem.

Rada stwierdziła, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż kontrola Sądu Najwyższego nad uchwałami KRS ograniczona jest do oceny zgodności z prawem postępowania przed Radą. Dokonywana kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji KRS w kwestii oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danego kandydata z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania konkursowego, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady, wynikających z art. 179 Konstytucji RP.

Rada podkreśliła również, że ocena kandydatów jest dokonywana w każdym postępowaniu indywidualnie, a żadne z kryteriów nie ma znaczenia decydującego. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. Rada podniosła, że w przedmiotowym postępowaniu dokonała wszechstronnej oceny kandydatury Skarżącej, a zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale pozostaje poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego.

Według KRS w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób precyzyjny określone zostały przesłanki, jakimi Rada kierowała się przy podjęciu zaskarżonej uchwały. Zdaniem Rady Skarżąca jest bardzo dobrym sędzią sądu okręgowego, jednak nie spełnia ocenianych łącznie kryteriów wyboru, wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS.

II.

A. P. jako jedyna kandydatka zgłosiła się na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 769. Uchwałą nr [...] z dnia 14 kwietnia 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. P. do pełnienia urzędu na tym stanowisku.

W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych Zespołowi w celu przygotowania do ich rozpatrzenia

na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 12 kwietnia 2021 r. Zespół zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, odbył naradę i w głosowaniu jednomyślnie rekomendował Kandydatkę Radzie (3 głosy „za” przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”). Powyższą ocenę Zespół uzasadnił treścią załączonej oceny kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym Kandydatki oraz opinią Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...].

W trakcie posiedzenia KRS 14 kwietnia 2021 r. A. P. uzyskała 6 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Uzasadniając przyjęte stanowisko Rada stwierdziła, że Kandydatka spełnia wymagania ustawowe powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego a także posiada kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, pozwalające na ubieganie się o to stanowisko. Zdaniem Rady nie wypełnia jednak w najwyższym stopniu wszystkich kryteriów wyboru, ocenianych łącznie.

W treści uzasadnienia uchwały przedstawiono życiorys zawodowy Kandydatki oraz wyniki oceny kwalifikacji.

A. P. urodziła się [...] 1971 r. w Z.. W 1995 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej, w 1997 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. 20 listopada 1997 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w K.. Postanowieniem Prezydenta RP z 22 października 1999 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K.. Orzekała w IX Wydziale Pracy oraz w X Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Obecnie orzeka w XI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, przy czym od 1 maja 2018 r. pełni funkcję zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału.

W 2006 r. ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa Unii Europejskiej na Uniwersytecie [...] w K. z wynikiem bardzo dobrym, w 2008 r. - Podyplomowe Studium Prawa Pracy dla Sędziów Sądów Powszechnych, a w 2011 r. - studia podyplomowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych na Uniwersytecie

[...] z wynikiem bardzo dobrym. Ponadto uczestniczyła w szkoleniach, zorganizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury oraz Ministerstwo Sprawiedliwości. Prowadziła też szkolenia w Regionalnym Ośrodku kształcenia Kadr Izby Skarbowej w K. i w Sądzie Rejonowym w K..

Ocenę kwalifikacji A. P. sporządziła B. T. - sędzia wizytator do spraw pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Apelacyjnego w [...], która stwierdziła, że opiniowana spełnia warunki formalne do pełnienia stanowiska sędziego sądu apelacyjnego. Na szczególne podkreślenie zasługują wyniki ilościowe kandydatki, wzorowa terminowość sporządzania uzasadnień, bardzo dobra stabilność orzecznictwa, wysoki poziom merytoryczny uzasadnień, a także doświadczenie zawodowe, nabyte zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji, w tym w sądzie apelacyjnym. Nieliczne uchybienia stwierdzone w czasie badania akt nie mogą wpłynąć zasadniczo na ocenę pracy opiniowanej, gdyż bardzo dobre opanowanie warsztatu sędziowskiego, posiadana szeroka wiedza prawnicza i umiejętność stosowania jej w praktyce orzeczniczej, a także sumienność, odpowiedzialność i rzetelność dają gwarancję właściwego wykonywania przez nią obowiązków sędziego sądu apelacyjnego.

Uzasadniając ocenę kandydatki, Rada stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego. W innej części uzasadnienia Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki.

W uzasadnieniu stwierdzono też, że Rada nie mogła pominąć, iż sędzia wizytator zwróciła uwagę na uchybienia pojawiające się w pracy Kandydatki. To - zdaniem rady - zadecydowało o uznaniu, że A. P. nie spełnia kryteriów wyboru w najwyższym stopniu uzasadniających przedstawienie Prezydentowi RP do powołania na tak wysokie w hierarchii sądownictwa powszechnego stanowisko, jakim jest urząd sędziego sądu apelacyjnego. Wskazano, że co prawda Zespół rekomendował A. P., jednak to Rada decyduje o wyborze kandydata i w tym postępowaniu nominacyjnym - po wszechstronnym rozważeniu wszystkich

okoliczności - uznała, że nie przedstawi wniosku o jej powołanie na urząd sędziego sądu apelacyjnego, na który aspiruje.

Rada stwierdziła też, że uwzględniła również opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. Kolegium to na posiedzeniu 14 grudnia 2020 r. zaopiniowało kandydaturę A. P. pozytywnie: 10 głosów „za” z mocą poparcia 53/72, przy 1 głosie „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. Rada stwierdziła jednak, że poparcie Kolegium w niniejszej procedurze konkursowej nie było samodzielny kryterium decydującym o wyborze.

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

III.1. Według art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z powołanego artykułu prawo zaskarżenia uchwały Rady dotyczy uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach administracyjnych, a zatem również w rozpoznawanej sprawie.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

III.2. Kognicja Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu odwołań od uchwał KRS w sprawach nominacji sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy zaskarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Krajowa Rada Sądownictwa dysponuje szerokim zakresem swobody wyboru kandydatów przedstawianych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. Sąd Najwyższy nie dysponuje przy tym kompetencją do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). W orzecnictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 6 października 2015 r., III KRS 50/15; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 9 maja 2019 r., I NO 35/19; z 10 października 2019 r., I NO 142/19; z 27 maja 2020 r., I NO 41/19).

III.3. W orzecnictwie przyjmuje się również, że do Sądu Najwyższego należy ustalenie, czy przy dokonywaniu oceny kandydatów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12; z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 156/10; z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 8/21; z 9 marca 2021 r., I NKRS 3/21; z 13 marca 2021 r., I NKRS 13/21; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). Wskazuje się, że swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Według art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej

dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W orzecznictwie wskazuje się, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 10/21; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21).

Zgodnie z art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Powołany przepis nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Na podstawie orzecznictwa Sądu Najwyższego można stwierdzić, że celem uzasadnienia jest, po pierwsze, wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13), po drugie, umożliwienie osobom zainteresowanym rozstrzygnięciem Rady poznanie okoliczności, które przesądziły o podjęciu decyzji co do rekomendacji danej kandydatury bądź braku takiej rekomendacji, a po trzecie umożliwienie Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli uchwały KRS, w zakresie przyznanym mu przez ustawodawcę (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19).

III.4. W postępowaniu, w którym wydano zaskarżoną uchwałę, Skarżąca była jedyną kandydatką na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. W orzecznictwie wskazuje się, że przedstawienie Prezydentowi RP osoby występującej w konkursie na wolne stanowisko sędziego jest prerogatywą Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającą z art. 179 Konstytucji RP. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa może przedstawić Prezydentowi wniosek o powołanie kandydata, ale może także zdecydować, że z wnioskiem takim nie wystąpi, gdy jej zdaniem żadna z osób ubiegających się o ten urząd nie spełnia w wystarczającym stopniu wymogów merytorycznych, jakie winna spełniać osoba sprawująca ten urząd (wyroki Sądu Najwyższego z: 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 7 marca 2019 r.,

I NO 2/19; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15; z 3 marca 2021 r., I NKRS 31/21). Od oceny Rady zależy bowiem uznanie, czy uczestniczący w procedurze konkursowej kandydaci spełniają nie tylko niezbędne przesłanki ubiegania się o objęte konkursem stanowisko sędziowskie, ale także czy spełniają dodatkowe kryteria określone treścią art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym wybór któregośkolwiek z nich (wyroki Sądu Najwyższego: z 6 marca 2013 r., III KRS 215/13; z 3 marca 2021 r., I NKRS 20/21). Jednakże, jeżeli KRS nie decyduje się na wskazanie żadnego z konkurujących kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, to zobowiązana jest wskazać na rzeczywiście istniejące okoliczności, jakie przemawiają przeciwko objęciu tego stanowiska przez kandydata (wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2020 r., I NO 166/19; z 3 marca 2021 r. I NKRS 31/21).

III.6. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, przy jej podejmowaniu Rada wzięła pod uwagę, że Kandydatka spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.). Rada stwierdziła, że dokonując oceny Kandydatki kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego (s. 2 uzasadnienia). W dalszej części uzasadnienia stwierdzono, że KRS przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym Kandydatki (s. 4), a także uwzględniła opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] (s. 5).

Należy zauważyć, że wszystkie wymienione przez Radę kryteria oceny przemawiają jednoznacznie na korzyść Skarżącej. Wniosek taki wynika bezpośrednio z treści dokumentów należących do materiałów sprawy, a także z okoliczności powołanych w uzasadnieniu uchwały: sylwetki zawodowej A. P., oceny kwalifikacji oraz poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego. Ustalenie, że Kandydatka nie spełnia kryteriów wyboru na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego pozostaje zatem w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem, stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia. Za niezrozumiałe należy przy tym uznać stwierdzenie, że Kandydatka nie spełnia kryteriów wyboru

„w najwyższym stopniu”. Sformułowanie to dotyczy bowiem porównania kandydatów i nie może odnosić się do postępowania, w którym o urząd sędziego ubiega się jedna osoba.

Z uzasadnienie uchwały wynika, że jedynym argumentem uzasadniającym odmowę przedstawienia Skarżącej Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie są wskazane w treści oceny kwalifikacji uchybienia w pracy Kandydatki. Podkreślenia jednak wymaga, że wnioski z tej oceny są jednoznacznie pozytywne i świadczą na korzyść Skarżącej, a sędzia wizytator jednoznacznie stwierdziła, że wymienione uchybienia nie wpływają na ocenę Kandydatki. Jednocześnie Rada ani nie wskazała na konkretne uchybienia A. P., którymi się kierował, ani nie wyjaśniła powodów, dla których uznano je za na tyle poważne, by – w konfrontacji z okolicznościami przemawiającymi na korzyść kandydatki – wykluczały one możliwość jej powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Podkreślenia wymaga fakt, że wspomniane uchybienia zostały przez Radę wymienione jedynie w związku z oceną kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym Kandydatki. W odniesieniu do rekomendacji Zespołu oraz poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] w uzasadnieniu uchwały nie powołano żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zakwestionowanie stanowiska Zespołu albo Kolegium. Nie zakwestionowano też predyspozycji Skarżącej.

III.7. Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżoną uchwałę w całości i przekazał sprawę w całości Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

a.s.